

domstols Ikrafttræden og Virksomhed ad provisorisk Lovgivnings Vej, i det Øjeblik Statsministeren bar Navnet Madsen-Mygdal eller Pürschel. Derfor tror jeg, at man fra alle Sider vil være mest interesseret i at have dette ordnet i Forvejen.

Det ærede Medlem sagde saa til mig, at man under Diskussionen ved Møder havde sammenlignet Voldgift mellem Nationerne med Voldgift mellem Klasserne. Jeg ved ikke, hvor stor en Rolle dette har spillet i Diskussionen. Jeg tror ikke, at jeg for mit Vedkommende har draget en saadan Sammenligning. Men en vis Sammenhæng kan der jo være, og den Grund, med hvilken det ærede Medlem mente at kunne afvise Sammenligningen, forekommer mig i hvert Tilfælde ikke overbevisende. Det ærede Medlem sagde nemlig, at naar der var Tale om Voldgift mellem to Stater, var det Voldgift mellem to selvstændige Samfund, til en vis Grad lige stærke overfor den foreliggende Situation, men Voldgift mellem Arbejdsgivere og Arbejdere var Voldgift mellem to Parter, af hvilke den ene paa Forhaand var underlegen. Jeg maa tilstaa, at det er mit Indtryk, at vi er naaet til en Situation i Danmark, hvor man ingenlunde paa Forhaand kan sige, at Arbejderorganisationerne er Arbejdsgiverne underlegne. Derimod er der meget hyppigt Tale om Voldgift mellem forskellige Stater, om hvilke man med fuldkommen Sikkerhed kan sige, at den ene er den anden uendeligt overlegen i Magt og i mange Tilfælde ogsaa i den politiske Indflydelse, som maaske kunde spille en vis Rolle for en Voldgiftsrets Afgørelse. — Jeg ser derfor ikke rettere end, at i Forholdet mellem os og Socialdemokraterne indskrænker det hele sig til det bestemte Punkt, hvorvidt en Ordning skal være forberedt i Tide, i Ro og Fred eller skal træffes under selve den højspændte Situation, og jeg anser det første for at være det mest hensigtsmæssige.

Saa sagde det ærede Medlem, at en saadan Voldgiftsordning havde intet med Liberalisme at gøre. Det kommer an paa, hvad man forstaar ved Liberalisme. Hvis man ved Liberalisme forstaar de ganske særlige Manchester-teorier, der spillede en Rolle et Par Aartier omkring 1840, saa har den ikke saa forferdelig meget dermed at gøre; men jeg anser disse Teorier for fuld-

kommen forældede og ganske uholdbare overfor de økonomiske Vilkaar, under hvilke der virkes i Verden nu. Hvis man derimod ved Liberalisme forstaar den mægtige politiske Bevægelse, der i saa afgørende Grad har præget Europas Udvikling i Tiden efter 1789 eller, om man vil, efter 1830 og 1848, saa tror jeg, at de Tanker, som her fremføres, i meget høj Grad kan forenes med denne Liberalisme, der i sin Stilling til de økonomiske Forhold fornuftigvis til enhver Tid maa indrette sig i Overensstemmelse med de tekniske og faktiske Forhold, der findes indenfor Samfundet.

Den højtærede Minister fremsatte ogsaa nogle Udtalelser om Spørgsmaalet Voldgift, og der var en af disse Udtalelser, som jeg var ham meget taknemmelig for. Det var den, at han var villig til at lade sig overbevise. Det synes jo at være en, jeg kunde fristes til at sige elskelig Egenskab hos det nuværende Ministerium, at det tilkendegiver denne Villighed til at lade sig overbevise af andre Partier. Den højtærede Indenrigsminister er i den Henseende kun traadt i Statsministerens Fodspor. Men jeg maa dertil føje det Haab, at det ikke maa lykkes ærede konservative Medlemmer at omvende Statsministeren paa det paagældende Punkt, men at det derimod efterhaanden maa lykkes os at gøre tilstrækkeligt Indtryk paa den højtærede Indenrigsminister. Ministeren gik ellers ikke meget stærkt ind paa selve Spørgsmaalet om Voldgift, og jeg forstod, at han i og for sig ikke i sin Tankegang og Stemning stiller sig afvisende overfor Tanken om en Voldgift som et Nødværgemiddel i visse stærkt spændte Situationer. Men han rejste det Spørgsmaal, om Konsekvenserne ikke kunde blive værre end det bestaaende, og hvorledes man skulde skaffe Respekt for Voldgiftsrettens Afgørelse.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om at skaffe denne respekteret, som ogsaa har været fremført fra anden Side, vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg har ikke i mine Udtalelser og vi har ikke i vort Forslag alene bygget paa Samfundets moralske Myndighed overfor dem, der kunde tænkes at sætte sig op imod den trufne Afgørelse. Vi har peget paa de samme Midler, som den bestaaende faste Voldgiftsret har, naar den træffer sin Afgørelse i Striden om Forstaaelsen af Overenskomster, idet den